

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' ÚLTIM BUNYOL

novas la Suprema Inteligencia, no compren ni s' explica que 'ls fabricants del Foment vulguin saber més qu' ell en materias arancelarias y en tot quant se refereix a las relacions comercials dels demés pobles ab Espanya.

Succeeix ab lo Mónstruo y 'l Foment lo que ab lo metje y 'l malalt del qüento.

Lo metje després d' examinar al malalt ab detenció y observant que aquest no 's belluga, digué:

—No hi ha res a fer: es ben mort. Ja poden anar a avisar a la Neotafia.

Lo malalt que fins aquell moment havia permanescut ensopit, fent forsa de flaqueza, exclama:

—Senyor doctor, miri que s' equivoca... Miri qu' encare respiro.

Lo metje, filantlo de gayrell y ab reconcentrat desdeny, lo reptà dihent:

—Fassi 'l favor de callar. A un metje de la méva reputació no se li replica. ¿Voldrà vosté saber més que jo en qüestió de malalties?...

Aixó mateix es lo que diu en Cánovas als fabricants del Foment:

—¿Sabréu vosaltres, per ventura, més que jo, respecte als resultats que ha de produhir lo *modus vivendi* ab Fransa?

Y examinant la exposició acordada pèl Foment, afegeix:

—Pues señor: ó bé 'ls socios del Foment s' han tornat ximplés, ó aquest document es apócrifo... Aixó últim es lo més probable... Y més val que aixís ho declarin, ja que d' altra manera, si 'ls fabricants se 'm rebanxinan, estich resolt a fulminar contra aquella societat los llamps més encesos de la méva indignació. Si ara no volen lo *modus vivendi*, jo 'ls faré dragar un tractat de comers ab toias las campanillas, y llavors sabrán lo qu' es bó. ¡Vaya! ¡Jo haig d' ensenyar quant perillós es la intenció que pugui tenir qualsevol de pujarse'm a las barbas!

Aixís ha parlat lo Mónstruo.

Y ara tremolèu, fabricants, que a una bufada seva,

per poch que apreti, es capàs de fer caure las xamañeyas de las vostras fàbricas com un joch de bitllas.

Pero qui en tot aixó del *modus vivendi* ha jugat un paper ben trist no es pas precisament en Cánovas, sino 'ls senadors cataláns Srs. Nicolau y Paz.

Senadors representants de Catalunya, van dir que aquí tothom estava content y satisfet de 'n Cánovas; que lo del *modus vivendi* era mirat com una gran ditxa, y que la proba més segura de lo que afirmavan era que de Catalunya no havia arribat cap queixa.

En Nicolau y en Paz modifícan radicalment aquell conegut refrán que afirma que «Qui calla, otorga.»

Segons ells «Qui calla, aplaudeix.»

Catalunya calla, luego Catalunya aplaudeix lo *modus vivendi*.

Tal era la base dels séus rahonaments.

Pero Catalunya estava muda y callada per una rahó molt senzilla: Catalunya estava reconcentrada, pensant y calculant. Al principi quedà subitada al veure que s' obrían per espay de un mes las fronteras espanyolas als productors francesos.—¿Qué podrá ser aixó?—¿A qué obeeix aquesta disposició del govern?—¿Quina compensació se 'ns dona?

Prompte vejà que 'l *modus vivendi* era un solemne disbarat. Prompte adquirí la convicció de qu' en Cánovas concedia en lo mes de maig lo que s' havia negat a concedi- durant lo mes de febrer, sens altre objecte que 'l de preparar la contractació de un empréstit, que alimentant lo despilfarro del govern, será una nova sangria per la esquilmada nació espanyola.

Prompte, en fi, hagué de notar que aquí no hi havia ni podia haverhi compensació possible. L' escala alcohólica privará l' entrada als no-tres vins, y entre tant los industrials francesos inundarán ab los séus productes lo mercat espanyol, aprofitant al efecte 'l mes de juny qu' es lo més favorable per fer corre las novedats y article: de moda.

Y davant de aquesta trastada Catalunya protesta, per boca del Institut de Foment del Treball Nacional, coincidint la publicació de aqueixa protesta ab los di-cursos ministerialissims dels senadors Paz y Nicolau.

¿Quina planxa més homérica la que han fet aquests senyors!...

Ara als fabricants, als industrials, als productors los toca unir la séva influencia poderosa al disgust general, y perfectament justificat que reina en tot lo país, contra 'l govern conservador.

Es imposible quedar pitjor ab tothom.

Los liberals, los 'emócratas, no poden tragar al govern del Mónstruo. Quedavan apoyantlo los que 'l tenian per proteccionista, y acaban de veure que no es sino proteccionista de las sévas conveniencias.

L' oposició avuy es general.

Escollin: ¿no sería convenient que tornessim a organisar la manifestació de las barretinas?

P. K.

AMOR AL PRÓXIM

La Paula bugadera
En lloch d' ana' a rentá
Se 'n va a la rectoria
A veure 'l capellá,
Y dels vehins las novas
Conta a Mosen Aleix,
¡Aixó es estimá al próxim
Com a si mateix!

Li diu si van a missa,
Si van a confessar,
Si l' una va al teatro
Si l' altra va a ballar,
Y si per la quaresma
Menjan de carn ó peix.
¡Aixó es estimá al próxim
Com a si mateix!

Diu si hi ha un mort al barri,
Si enterran civilment
Si li fan dir mis-sas
(Com que hi té 'l tan per cent)
Si 'l marit de Fulana
La lley de Deu segueix,
¡Aixó es estimá al próxim
Com a si mateix!

Si a casa seva un pobre
Demana caritat,
Li torna per contesta:
Deu l' ampari germá...
Per xó diu pare-nostres
pel pobre que pateix,
¡Aixó es estimá al próxim
Com a si mateix!

E la es molt bona dona,
Segons lo pare Aleix.
Diu que per fer be als altres
Sis mesos que pateix;
Pateix de hidropeixia
Perque 'l ventre li creix.
¡Aixó es estimá al próxim
Com a si mateix!

ALFONS PASCUAL.

A senmana próxima, 'l número de LA CAMPANA DE GRACIA será extraordinari, corresponent al mes de Juny.

Es inútil dir que farém tot lo possible perque en res desmereixi dels que cada mes venim publicant, agrañidissims com estém als

favors que 'l públich acostuma a dispensarnos. De moment contém ab lo concurs de distingits escriptors y notables artistas, qu' estém més que segurs que no 'ns farán quedar malament.

Lo dissapte próxim, día 18 de Juny

LA CAMPANA DE GRACIA

PUBLICARÀ NÚMERO EXTRAORDINARI

Dibuixos de Manel Moliné y Apeles Mestres

Text ameno y de actualitat.-- 8 planas. 10 céntims!!

Lo bisbe de Verdun va sortir a rebre a Mr. Carnot al davant del clero; dihentli qu' ell y 'ls seus subordinats accepten franca y lealment la forma republicana que s' ha donat lo país.

Ja veurán com si las cosas van seguint de aquesta manera, los capellans en la missa, al girarse per dir *Dominus vobiscum*, dirán: *Viva la República!*

Y fins las orgas de las iglesias tocarán la *Marselesa!*

Grans obsequis han tributat los mallorquins als coristas catalans qu' en número de més de 700 van anar a la capital de aquelles islas a passar la diada de Pasqua, realisant una festival a benefici dels pobres.

La gran idea de Clavé, un dia perseguida y mirada ab injust rezel, fructifica, teixint llassos de fraternitat fins 20 anys després de la mort del ilustre músich-poeta.

¡Gloria a Clavé!

Lo bisbe de Vich va ser obsequiat pèl *Foment catòlic* de Berga.

Y ab molt acert va donar las gracias als individuos del *Foment*, censurant que 'ls catòlics sostinguin cassinos que al cap-de-vall serveixen per fer retirar tart als socios y entregarse al vici.

¿Qué dirán ara 'ls catòlics de Berga?

***

Lo Papa 's fa republicà.

Lo bisbe de Vich censura 'ls centros catòlics.

Tot lo món se cap-gira.

¡Pobras ovellas místicas!... ¡Enpenyadas en tenir pastor y rabadans, just es que acceptin los cops de pedra, que tot sovint van a petar sobre aquell tou de llana que 'ls cubreix lo cos!

Una de dos: ó no moures de la pastura espiritual ó renunciar a ser llanudas.

Una noticia interessant:

Aquest dia 'ls emperadors de Russia y Alemania van esmorzar plegats.

¡Mala senyal!

Quan los pastors menjan junts, las ovellas tremolan.

Diu un telégrama:

«Lo Sr. Sedó ha conferenciat ab lo Sr. Romero Robledo guardantse la major reserva sobre lo que han tractat»

A pesar de la reserva, per la pudó que se sentia, tothom va enterarse de qu' era qüestió de l' acta de Tarrassa.

Diu l' adagi castellà: «La ropa sucia se lava en casa.»

Y pèl mateix motiu las actas brutas se remenan en familia.

¡Quin entusiasme 's desperta en totas las comarcas que visita actualment l' ilustre president de la República francesa!

Per tot arreu se comprén quan gran es la forsa de un poble emancipat que 's regeix a sí mateix, sense obstacles tradicionals que trabin los seus passos.

Mr. Carnot ha pogut dir a Nancy las següents paraulas:

«Unicament baix la forma de govern republicana pot marxar Fransa al davant del progrés y viure en pau ab totas las nacions.»

Es molta veritat: la República es la fórmula práctica del progrés y la pau.

¿Ab quin dret van ser detinguts per la policia lo republicà Sr. Estartús y algun altre correligionari de Figueras?

Ab lo dret—diuhen los ministerials—que dona l' haverse rebut una denuncia.

Está bé: pero consti que si las denuncias autorisan per la comissió de semblats atropellos, en temps de la República no hi hauria hagut prou presons a Espanya per donar allotjament als conservadors.

Aprenguem dels nostres enemichs. Grabém ben bé en la memoria las lliçons que 'ns donan y en determinats cassos no hi haurá possibilitat de que cap general vaji a Sagunto.

¿Saben per quin motiu será aprobada l' acta de Vich en favor del candidat carlista duch de Solferino?

Avuy ja no es cap secret y podém revelarho.

Los carlistas de Vich a cambi del favor que reben ab aixó, farán al govern lo favor de treballar en pró dels candidats conservadors en las próximas eleccions de diputats provincials.

¡Asquerós contuberni que put a cremallot de llantia y té l' especte d' oliva de iglesia!

La comissió d' actas ha formulat dictámen sobre la de Tarrassa, donantla per leve.

Considera la tal comissió que, encare que 's descontin los vos de la secció primera de Rubí, li queda a n' en Sedó una petita majoria.

Y respecte als escándols de Olesa, afirma que no 's poden tenir en compte per falta de proba.

¡Está vist!

Es inútil que tot lo món estigui enterat de las hásnyas de la pinxalla ministerialesca, y del atropello de que van ser víctimas lo candidat republicà y 'ls seus acompanyants.

No basta que tothom ho sápig: 's necessitan probas.

En lo successiu será precis repelir la forsa ab la forsa, mal cada elecció 's converteixi en una batalla.

A lo menos llavors podrá dirse:—¿Hi ha hagut sis morts y vuit ferits? Aquí teniu catorze probas irrecusables de que las cosas no van anar conforme devian.

¿Volen aixó 'ls conservadors? Donchs será qüestió de veure si al últim se surten ab la seva y nosaltres ab la nostra.

SORTIRÁ LA SEMANA QUE VÉ:

GUIA DEL CONQUISTADOR

(Segona part del ART DE FESTEJAR)

Per C. GUMA, ab dibuixos de M. MOLINÉ

Preguem als corresponsals que no hajan fet lo pedido, que 'l fassin prompte

CARTAS DE FORA.—A Sant Quintí de Mediona a més de la escola municipal de noys, n' hi ha un altra dirigida pel vicari de la població, Mossen Joan (a) Molsut; pero aquesta última va de capa caygada desde que 'ls pares que hi enviavan als seus fills s' han adonat que res aprenian de las assignaturas de primera ensenyansa, y que lo únich en que estavan instruhits era en doctrina cristiana.—La llástima es lo temps que han perdut los alumnos que la trequentavan.—Mossen Joan (a) Molsut hauria de comprendre que 'ls noys que van a estudi necessitan alguna cosa mes que la doctrina per arribar a ser homes útils a la societat ya si mateixos.

Lo rector de Alós de Balaguer es molt aficionat a fer captas. Prometent que demanará a Déu que lliuri al terme de pedregadas, se 'n va de casa en casa recullint oli. De manera que de moment l' única pedregada es ell, ja que inten'a emportarse 'n una part de la cullita.—També feya captas anys enrrera per restaurar lo santuari de Sant Mamet, y ni 'l santuari s' ha restaurat, ni ningú está enterat de la inversió dels fondos que va recullir.—Tan aficionat com es a recaudar donatius, te poca afició a contribuir als pagos del poble devent en la actualitat tres anys de consums y dihent que no vol pagar un centim. Aixis son aquestes formigas místicas: tot se queda al cau.

A Vilafranca del Panadés s' ha adoptat la innovació de portar los morts al cementiri ab carruatje en lloch de portarlos a pés de brassos, com s' havia vingut fent fins ara.—Lo contractista de aquest servey aná a manifestarho als rectors de la Trinitat y de Santa Maria, porque no 'ls vingues de nou, y aixis com lo primer rebé la noticia ab molt gust, no aixis lo segon ó sigui 'l célebre Mossen Pere, qui estarrufantse com un gall d' indi enrabiad, digué que de cap manera consentiria que 'ls morts siguessin portats al cementiri en cotxe, alegant que 'ls morts arrossegats per bestias no anavan al cel.—Escolti, Mossen Pere: ¿Y 'ls brams d' ase sab vosté si puján al cel?

***

LA OBRA DE 'N CÁNNOVAS

I

AHIR

¿Óm estém, don Antón?

—Admirablement bé Espanya va entrant de correguda en lo concert de las grans nacions.

—¿Quin instrument hi tocará?

—Un instrument lleugeret, apropósit per las sévas forsas: los ferrets, lo pandero, lo violi... —O 'l violón.

—No s' ho prengui a broma.

¿No veu, d' uns quants anys a aquesta part, la importancia que ha adquirit Espanya?

—¡Pero, fins al extrém de ingressar en lo concert de las grans nacions...!

—Es positiu. Alemania, Austria, Italia, la mateixa Inglaterra, 'ns miran ab molt bons ulls. Varias vegadas m' ho han indicat: Si vosté ho vol y fa 'ls passos necessaris, declararem a Espanya potencia de primer ordre.

—¡Dimontri! ¿Y qué hi ha que fer pera obtenir semblant ganga?

—Poca cosa: aumentar una mica l' exercit, reforzar la marina, consolidar lo crédito y anar al extranjer a celebrar una entrevista ab algun canceller d' aquests grossos.

—¿Y no hi ha també per condició ingressar en la triple aliansa?...

—¡Je je!... No 'm fassi riure: hi ha cosas que no convé dirilas. Lo cert es que estém a punt de veurens convertits en potencia de primer ordre...

II

AVUY

—Senyor Cánovas, ¿cóm marxa aixó?

—Desastrosament: ho confesso sense subterfugis.

—Y donchs! ¿cóm ha vingut aquest desastre?

—No ho sé; jo crech qu' es la mala estrugancia que m persegueix.

—¿Y alló de la potencia de primer ordre?

—¡Ay! No 'm renovi la llaga. Las nacions fortas, avuy me miran per sobre la espalla com qui saluda a un antich conegut que ha anat molt a menos.

—Pero ¿qué no ha aumentat l' exercit?

—¿L' exercit?... Los jefes y oficiales si que 'ls he aumentat, pero tropa tinch la mateixa.

—Y alló de reforzar la marina?

—Un pastel com una casa. 'Ns hem empenyat hasa las orellas per comprar uns quants barcos que tingues sin cara y ulls... y res, ara 'ns trobem sense barcos, sense quartos y sense orellas.

—En quant al crédito ¿l' ha consolidat al menos?

—¿Consolidat? ¡Raves fregits! No tenim crédito, no tenim prestigi, no tenim res. No 'ns queda altra cosa que una montanya de deutes y una piramide de bitllets de banch... que no passen.

—¡Pobres Cánovas! Aixis si que no deu ja pensar en celebrar conferencias ab los grans cancellers europeus...!

—¡Cal Ara no més ne celebro ab en Cos-Gayón porque m' aconsoli... y ab algun banquer extranjer per que 'ns deixi algun dineró...!

—¿Aixis estém?

—¡Aixis! Vivint de las engrunas que 'ls demés ens tiran y subjectan ho tot, tendencias politicas, intereses nacionals y produccions del país a las conveniencias dels extranjers.

—¡Infelis Espanya! ¡Lo que va d' ahir a avuy!...

—¡Oh! Esperis encare: lo demá, lo demá será divertit...!

III

DEMA

—¡Antonell!... ¿qué fem?

—Miri: estich escribint un anunci que demá vull publicar en tots los diaris.

—¿Qu' es?

—Escolti:

«Se lloga, s' arrenda ó s ven una nació que 'ls seus propietaris no poden atendre. Grans facilitats pera l' ppage. Informará l' ex-mónstruo malaguenyo...»

FANTASTICH.

LO SENYOR MICOLAU

—¿Qui sou vos que no us conech?

—Jo soch lo vell Micolau.

Y aixecantse d' improvis, després de gratarse 'l nas decantá 'l cap endetrás y 'l bon home diu aixis: —Represento a Catalunya, la terra del cup y 'l mall, la terra que del treball la noble bandera empunya. Per lo tant, parlo en son nom y dich sense cap recansa que 'l *modus* pactat ab Fransa alli ha agradat a tothom. Catalunya está segura de que ab ell sa producció s' obrirá un nou horisó de progrés y de ventura.

—Senyor Micolau, senyor Micolau, lo dir mentidotas es cosa molt lletja: senyor Micolau, senyor Micolau, lo dir mentidotas a un vell no li escau.

—Lo país sab de memoria (continúa 'l bon senyor) que 'l govern conservador li ha donat profit y gloria. Girévos amunt y avall y veureu, si teniu vista, lo que 'l partit canovista ha fet un pro del treball. Convenis beneficicos, tarifes inmillorables, combinacions admirables, arreglos maravillosos... Tant y tant ha treballat, que declaro en alta veu que a n' ell es a qui devèu la vostra felicitat.

—Senyor Micolau, senyor Micolau, teniu unas gracias que giran d' espatllas: senyor Micolau, senyor Micolau, teniu unas gracias que fan quedar blau.

—Algú (prosegueix dihent) algú surt ab la cansó de que vé una exposició redactada pèl *Foment*. No ho cregueu: sé la prudencia d' aquella gran societat y dupto que haja arribat a fer tal inconveniencia. ¿Ferme quedá a mi en mal lloch? No tingueu cap pò; 'ls conech. Mentres no ho veji, no ho crech... y quan ho haja vist, tampoch. ¿Qui gosará a plantar cara a un govern tan excelent, que, jutjat imparcialment, més que un govern es un pare?

—Senyor Micolau, senyor Micolau, ¿volèu fé 'l favor de no fer tantas planxas?

senyor Micolau,
senyor Micolau,
voléu fè'l favor de callar, si vos plau?

—En fi (acaba'l bon patrici)
no hi ha cap més solució:
ó'l govern conservadó
ó marxem al precipici.
Ell coneix lo que 'ns convé,
ell sab lo que aquí 'ns fa nosa,
ell entén millor la cosa,
ell y sols ell ho fa bé.
Si Catalunya'm vol creure
y ofega'l seu egoisme,
que tingui més patriotisme,
que calli y que 's posi á jeure.
En Cánovas es un déu
á qui no 's pot replicar;
jo un patriota de seca
que sempre seré esclau seu...

—Senyor Micolau,
senyor Micolau,
un' altre vegada quedévos á casa:
senyor Micolau,
senyor Micolau,
un' altre vegada deixéunos en pau.

C. GUMÁ.

LA HUELGA

FEYA dias que duraven la de las
fábricas d'estampats, per la
qüestió relacionada ab lo cambi
de tarifas. Tothom creya que s'
haurian arreglat fácilmente las dife-
rencias, quan tot d' una la huel-
ga vá contaminarse á casi todas
las fábricas y talleres del Plá de
Barcelona.

¿Quina sigué la causa de que s' haja pogut convertir
en general una huelga qu' era parcial y limitada?
Molt senzill. Dimars, sense com vá ni com costa van
comensar las presóns de honrats treballadors. Presóns
á granell, realitzadas pel sistema de aquest vull, aquest
no vull, en cassinos, pel carrer, vingúes ó no vingúes
á tom. Ja no 's perseguí al que pogués exercir tal ó
qual coacció, sino al treballador, per ser tal treballa-
dor. Després de feta la tria, los obrers d'estampats al
govern civil; los demés en llibertat.

No semblava sino que haguessim tornat als temps
ominosos dels moderats, y á aquellas prácticas despó-
ticas que avny ja no son posibles.
Conseqüencia de aquests fets: gran exacerbació en
los ánimos. Conseqüencia de aqueixa exacerbació: una
huelga que 's va propagant rápidamente; numerosas fá-
bricas que 's veuhen precisadas á tancar; los princi-
pals carrers dels pobles vehins ocupats per masses
obreras en actitud pacífica: bandes de polissóns em-
penyadas en despejar la via pública; protestas dels tra-
balladors; garrotadas dels agents de l'autoritat; cops
de pedra per part dels agrades; guardia-civils en dan-
sa, tiros, un que altre ferit, excitació general, desor-
dres é intranquilidads.

¿Ah! ¿No saben las autoridades que una espurna basta
per arborar un polvorí?

¿A qué aquest afany de ressucitar prácticas abusivas
contra la llibertat dels pacífichs treballadors?

Los mateixos arcaldes y regidors comprenent la gra-
vetat de las conseqüencias que aquest sistema impru-
dente podia produhir, van apressurarse á acudir al go-
bern civil, interessantse per la llibertat dels presos. Y
ja es sabut que 'ls arcaldes y la gran majoria dels re-
gidors dels pobles vehins militan en las filas situacio-
neras. Pero ells comprenent lo perill de ciertas midas y
procuran conjurarlo; ells coneixen l'estat dels án-
imos, y no poder permetre que 'ls pobles sufrixin las
conseqüencias de tants y tants desacerts.

Nosaltres fem vots perquè aquest estat de cosas ces-
ssi. No convé á ningú: ni als treballadors, ni als indus-
trials. Pero, resoltos á exigir la responsabilitat á qui la
tingui, no tenim cap inconvenient en fer constar que
s' equivoca miserablement los que creuhen, que l'
obrer ha de cedir en lo seu dret, baix la pressió de las
amenassas y al aspecte de las presons fetas á ull de pol-
lissón y sens més objecte que 'l de intimidar.

No 's perdi de vista que las huelgas que tenen per
causa una qüestió de interessos son fácils de arreglar,
no sentho en cambi las que surgen inopinadament,
obehint á motius de amor propi.

Autoritats hi ha hagut que han revelat un tacte es-
pecial en llimar asperreras y armonisar diferencias.
Aquesta conducta generosa y noble contrasta ab la de
aquells que creuhen cumplir tiranho tot á barato; y
si'l fruyt recullit per las primeras ha sigut de arri-
nia y pau, no es extrany qu' en contraposició agravin
las segonas la situació dels pobles treballadors, tant la
dels obrers, com la dels mateixos industrials.

Qui sembra vents, per forsa té de recullir tempestats.

REPICHS

SEGONS en Mañé, llegint perió-
dichs y examinant lo pro y la
contra de todas las qüestions es
com la gent se tornan simples.

La fatal mania de pensar—
com deya aquell conservador
—¡causa tans estragos!...

Es lo qu' ells voldrian: que
ningú llegís res, que ningú sa-
pigués res, que ningú s' enterés de res.

Llaxors lo perill de tornarse boig no existiria, per
la rahó senzillissima de que tothom seria imbécil.

En un exámen de historia:

—¿Qui va ser lo primer rey de la dinastia goda es-
panyola?

—Ab seguretat no ho sé.

—¿No sigué Ataulfo?

—No ho sé ab seguretat.

—¿Y 'l successor de Ataulfo, podría dirme qui
sigué?

—Ab seguretat no podría dirho porque no ho sé.

—Llavors, ¿qu' es lo que sab vosté ab seguretat?

—Sé que de resultas de aquest exámen no m' es-
capo de una carbassa.

Lo dejuna dor Succi s' ha tornat boig.

Contempleu ¡oh ánimas fusionistas! las tristas con-
seqüencias dels dejunis massa llarchs.

En lo joch del balanci
á en Cánovas recreant,
se gronzavan aixirits
dos senadors cataláns.

Quan tot d' una vé'l Foment
y 's fá enllá sense avisar
y ja tenen de bigotis
á n' en Paz y á n' Nicolau.

Lo metje que visita á n' en Romero Robledo respón
de la séva curació.

De la séva curació
relativa... y nada más:
ell podrá curarli 'l nas,
¡pro en quant á la barra, no!

A Pons van reunirse 'ls carlins celebrant un mee-
ting seguit de un ápat.

Als postres van pronunciarse brindis tan aixela-
brats, que un dels comensals vá dir:

—Representém á més de 8.000 carlistas qu' hem fet
las tres guerras y estém esperant la quarta.

Lo qual traduhit al llenguatje de la realitat vol dir
que no contents ab las tres mil pallissas que portan
rebudas, encare están esperant arribar á las quatre
mil.

En Puigcerver y en Gamazo, á pesar de pertanye
'ls dos al partit fusionista, s' han disputat ab molta
furia 'l càrrech de decá del Colegi de advocats de
Madrid.

En Gamazo ha triunfat en la elecció que sigué em-
penyadissima, y es fama qu' en Romero Robledo vá
dir á n' en Puigcerver:

—Vaja, mestre, que jo al puesto de vosté no hauria
perdut.

—¿Y cóm s' ho hauria fet per triunfar, á veure?

—Molt senzill: hauria dit á n' en Sedó que m' ha-
gués deixat per un parell ó tres de dias al manco de
Olesa.

—¿Es manco y fa jochs de mans aquest fulano?

—Sí, senyor, sí: es bèn manco, y per lo mateix, en
materia d' eleccions, hi té la ma trencada.

Es molt curiós lo sistema qu' emplea la Societat Co-
lombófila de Catalunya ab los seus colóms, desde que
ha rebut de la Xina uns xiulets especials, que lligats
á la pota de aquellas bestias, sonan, aixís que prenen
lo vol.

La ventatja de aquest sistema es que 'l xiulet allu-
nya als esparvers.

Recomano que quan vingui á visitarnos algun cap-
padre conservador l' obsequiem ab una bandada de
colóms xiuladors.

A veure si fentho aixís allunyarém als esparvers de
la política.

Una frase de 'n Cánovas, al enterarse de la exposi-
ció del Foment:

—«No me encuentro en disposición de tolerar intran-
sigüencias de los proteccionistas.»

Aprenguin los conservadors proteccionistas á besar
los peus de 'n Cánovas. Quan un menos s' ho espera,
aquests peus se mohuen y pagan la besada ab una so-
lemne cossa.

D. Manuel Girona ha enviat una tasseta de tila ben
ensucrada al mónstruo malaguenyo.

«La Cambra de Comers de Barcelona—li ha dit—
mentres estudia sense apressuraments lo modus vi-
vendi felicita calurosament á V. E. per notabilissim
discurs del Senat.»

Aixó á pesar de la oposició unánime de tot Cata-
lunya.

Está vist: aquests conservadors son terribles, sobre
tot quant fan de cambra.

En Navarro Reverter ha sigut enviat á París á en-
taular las negociacions necessarias per concertar un
tractat de comers prenent per base la elevació de la
escala alcohólica.

Pero es precís saber que se 'n hi vá tan desanimat,

qu' ell mateix no 's recata de dir qu' está fermament
persuadit de que no lograrà res.

Al méu entendre s' equivoca de mitj á mitj: á lo
menos lograrà una cosa, y es que 'ls micos procedents
de Fransa, entrin á Espanya sense pagar drets.

En Lagartijo ha fet un punt d' home. Veyent que
'ls toros de la séva ganaderia no feyan proba, ha or-
denat al seu apoderat que 'ls envihés al escorxadador,
no reparant en las grans pérduas que aixó representa.

Los conservadors, en vista de que tampoch servei-
xen haurian de anarse 'n al escorxadador pels seus prop-
pis passos.

Desgraciadament, si aquí hi ha encare vergonya
torera, ja no queda ni una sombra de vergonya polí-
tica.

Lo rey Oscar de Suecia, després de visitar París ha
fet una visita á Suissa.

Ab lo qual haurá vingut ocasió de veure dos pobles
que sense necessitat de rey se la passan molt bé.

Y es probable que 'ls suechs fassin lo mateix pen-
sament, considerant que 'l seu rey es fora, y que
durant la séva ausencia par res lo necessitan.

Está vist que fins las testas coronadas s' empenyan
en ferse propagandistas de las nostras ideas.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- XARADA.—Car-mel-li-ta.
- ANAGRAMA.—Rector—Recort.
- TERS DE SÍLABAS.—P E T A C A
T A B E R N A
C A N A R I
- GEROGLÍFICH.—Per atrassos los mestres.

Han endevinat todas quatre solucions los ciutadáns
Pau de la Laya, Un Xarrupet y Miranius. N' han end-
evinadas 3 M. Campanyá, F. Corbella Vilar, Mico
Martí, L. Edacrem, Pep un miquel, J. Arerap A. Mora
G.; y finalment n' han endevinadas 2 S. A. Morez, J.
Mestres Carinyo, y C. Julián Busquets.

XARADA

SONET

La Dos-quart-cinch. xicota trapassera,
deixada, bastant bruta y molt xarraire
tenia relacions ab un mistaire
que 's guanyava ab prou feynas lo primera.

Era un tipo que 's deya dos-tercera
mes fastigós que cap escombriaire
y ab ella no podia lligar gaire

per dirli molt sovint qu' hu-tres-dos era.
Al últim van renyí, y la trapissonda
feya corre que 'l via dat á dida

per tractes manteni ab una querida.
Mes topantla un quart-quint ell prop la Ronda
la tot li feu cantar, dihentli en mengua
desd' ara 'l cinch-tercer ficat la llengua.

J. SALLEUTAG.

ANAGRAMA

—Me 'n tot, senyora Carmeta.

—Total, que ja m' amohina.

La ditxosa Sadurnina

li fá perdre la xaveta.

J. D. DOMENECH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns J. Bonastre, F. Gumá, Un de Llinás, Un escanya-pobres,
S. A. Morez, Moreno Xich, F. A. Misericorn, Pauhet del Vendrell, F.
García Cladellas, E. Llavayol, P. G. y B. de V., Pep no toquis, B. Bar-
dera, Pep Un Miquel, A. Viola, J. Reiz y Mico-demus.—Lo que 'ns
envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadáns C. Julián Busquets, M. Campanyá, J. Escolá del Vendrell,
Itram y Evob, F. C. y S., F. Reforma, Lola Galí, G. Galí, Club de
Cadaqués, Un Pobre Barber, F. Corbella Vilar, Rey Nano, Pregüntali,
N. Salóm y Barras tristas.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Passa-volant: Las noticias que se 'ns donan han de venir fir-
madas, y la firma ha de respondre d' ellas.—J. C. (Terrassola): La
carta de vosté no conté sino suposicions y nosaltres lo que necessitem
son fets concrets.—Cas-iá Costal: Lo que 'ns envia no va prou bé.—Ll.
Salvador: La petita podrá insertarse: en la mes llarga no hi trobem lo
compte.—J. Usón: Los versos están bé.—C. Martí: No podem compro-
metrens á arreglar un treball que per anar bé s' hauria de fer nou del
tot. Lo sonet que 'ns envia aquesta semana no fá 'l pes.—M. Bartrina:
L' article es d' un carácter ma-sa intim: á la majoria dels lectors no 'ls
diria res.—Pisatxo: la poesia titulada «A Conxa» vá bé: las otras no
'ns serveixen.—N. B.: L' article sembla un dramón de tarde: es ténich
com diu vosté; pero ademés té escassa novetat y posaria tristos als lec-
tores.—S. S. Q. S. M. B.—Vingan las firmas y 'ls noms y miraré de
parlarne.—Mayet: Los versos están bé.—F. Figueras: Idem l' articlet
que 'ns envia: l' insertaré.

LOPEZ, editor.—Rambls del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

LA CIVILISACIÓ I L'EXERCIT ALEMANY

DETALLS HISTÒRICS, TRETES DE DIVERSOS PERIÒDICS

Tractat de instrucció militar alemana

Primeras lliçons per aprendre a tenir paciència.

Primeras lliçons per acostumar-se a ferse fort.

L'alfèrez Z.... feu despertar a la companyia en una freda nit de Janer de l'any 90, y ab la camisa per tot abrill li feu fer l'exercici per espay de mitja hora.

Sistema molt usat a Alemanya per exercitar l'oido y aprendre a marca'l pas.

Lo sargento P.... obligá a un quinto que tenia 'ls milijons bruts, a maste-garlos per espay de 5 ó 6 minuts.

Lo mateix sargento 's dedicava a desllorigar genolls, en la forma que marca aquest grabat.

De tant en tant se distreya fent donar als quintos, a viva forsa, cops de cap contra la paret.

Un oficial, al donar a un recluta una lliçó, li feu tenir la ma dintre de un caldero de aygua bullenta alguns minuts, creyent que aixis se'n recordaria.